

[Korsgaard.]

skal jeg fuldstændigt springe over. Men jeg spørger, som sagt, om, hvilke Virkninger det kan antages at have. Nu er Forholdet det, som det ogsaa staar i min Avisartikel, at jeg ikke nærer nogen Tvivl om, at Socialdemokratiets Folk her vil gaa ind for, at Vælgerne skal møde frem. Det samme sagde den højtærede Statsminister ... (*En Stemme: Højere!*). Ja, det er en Behagelighed, naar den, til hvem man til en vis Grad retter Bemærkningerne, ikke paa anden Maade optages. Altsaa, jeg maa spørge, hvordan det kan antages, at Udtalelsen vil virke over for Vælgerne, og dér vil man jo aabenbaart sige, at naar man frejdigt gaar frem og siger: Jeg tror paa, at Sagen kan gennemføres, saa har man større Sandsynlighed for at kalde Vælgerne frem, end hvis man siger: Jeg er bange for, at det kan ikke gennemføres.

Dér kommer Springet. Vi ved jo, at ved sidste Valg var det ærede Medlem Hr. Hedtoft-Hansen og det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch fuldkommen sikre paa, at Socialdemokratiet fik en stærk Fremgang, og de var frejdige til at sige det. Ved Valget i 1935 havde de Konservative et lignende Standpunkt. De var ogsaa — en hel Del af dem i hvert Fald — frejdige til at sige det. Hvorledes blev Resultatet? I 1935 fik de Konservative et nærmest daarligt Valg, i 1939 fik Socialdemokratiet det Valg, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har karakteriseret paa en fuldkommen rigtig Maade.

Tror De nu virkelig, ærede Medlemmer, at Vælgerne lader sig paavirke af, at man staar her og frejdigt foregøgler dem, at noget, som er usikkert i sig selv, er sikkert? Nej, netop ud fra den Betragtning, at jeg ønsker, at Folkeafstemningen skal give et godt Resultat, er det jeg ønsker at paapege, at der er en Risiko, og der er en stor Risiko. Jeg tror paa de socialdemokratiske Vælgere som paa alle andre Partiers Vælgere saa meget, at kan det i en bestemt Situation risikeres, at det Parti, de stort set slutter sig til, lider et moralsk Nederlag, saa vil dette kunne bringe dem over den Ligegyldighed, som de maaske ellers føler.

Jeg maa imidlertid hævde, at efter Udfaldet af Valget for de Konservatives Vedkommende er der intet, der skulde

kunne bevirke, at en forstandig Konservativ ikke stemmer for Grundlovsforslaget, og saa maa jeg mene, at saa ligger Risikoen paa det andet Punkt, og jeg skal begrunde, hvorfor den ligger der.

Der er jo noget, som hedder paa Tysk — jeg er saare langt fra at være nogen stor Sprogmand, men jeg synes, det udtrykkes bedst paa Tysk — „das Ding an sich“. Man kan naturligvis sige, at det siger saa nogenlunde det samme som paa Dansk: „Tingen i og for sig“, men jeg synes nu, at der i det tyske, saaledes som jeg har opfattet det, ligger noget stærkere. „Tingen i og for sig“ i denne Forbindelse, det er Landstingets nuværende Sammensætning i Modsætning til den Sammensætning, der har været i tidligere Tider, et Forhold, som i saa høj Grad har været med til at skabe Grundlovskampen. Og saa spørger jeg da, om nogen virkelig for Alvor vil kunne betvivle, at dette vil virke i Retning af forøget Magelighed hos en hel Del Vælgere, og at det for saa vidt skaber en ganske naturlig og berettiget Ængstelse for, at de bliver hjemme.

Men jeg kan gaa videre, jeg kan nævne Roskildevalget. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet har sagt, at han syntes, det var en glimrende Handling fra radikal-socialdemokratisk Side. Ja, de reddede sig et Mandat, de reddede Gevinsten, men efter mine Begreber tabte de Æren (*Afbrydelse af Hartvig Frisch*) — ja, Æren i politisk Forstand. Det, det her stod paa, var, at alle vidste, at de Konservative kunde faa et Mandat, naar de vilde vælge en Grundlovsmodstander. Den Situation vilde de Konservative af mange Grunde, som jeg ikke her skal komme ind paa, men som jeg fuldkommen billiger, ikke gaa ind i, og saa tager Socialdemokratiet Chancen og siger: vi hugger ham! Jeg mener, det er i Strid med Æren, naar vi som her i en storpolitisk Situation til en vis Grad staar sammen. For hvilken Interesse har dette Mandat, hvis det ikke skal vare ud over et halvt Aar? Grumme ringe, saa i mine Øjne var dette en Handling, som i høj Grad og med Rette kan underbygge, at man ogsaa fra Ledelsens Side gør sig klart, at vi befinder os i en Situation, hvor vi ikke skal opfordre til at skabe Tro paa, at naar det kommer til Stykket, gør det